

**EMLÉKEZÉS A LEGTEKINTÉLYESEBB
VONÓSHANGSZER ÚRNŐJÉRE**

**Hangverseny Vadász Ilona gordonművész születése 85., halála 30.
évfordulója tiszteletére**

Vadász Ilona (1940–1995)

Valóban úrnő volt, királynői tartással és nemes hanghordozással – miközben hihetetlenül emberi volt, családtagjairól maximálisan gondoskodott, gyermekeit csodálatosan nevelte, mind a négy gyermekét zenére taníttatta és tanította, hárman közülük művészek is lettek, tanítványaiért mindent elkövetett, sok esetben akkor is figyelemmel kísérte sorsukat, amikor már nem tartoztak növendékei közé. S legfőképpen: igazi művész volt, a valaha élt legnagyobb magyar gordonművészek egyike, a maga idejében talán a legkiválóbb; s szuggesztív, nagyhatású művésztanár, a szegedi közép- és felsőfokú zeneoktatás intézményeiben több mint három évtizeden keresztül adta át tudását, számos gordontanárt és zenekari gordonművészt nevelt. Elévülhetetlen vétek, hogy – mai ismereteink szerint – nem készültek fölvételek játékáról, az egyetlen videót nem számítva. Emlékezni így hangversenyekkel tudunk; igaz, emléktáblája már 7 éve hirdeti életét, halálát, művészetét.

Ebben az évben kettős évfordulójához érkeztünk: 1940. december 10-én született és fájdalmasan hamar, 1995. október 15-én távozott az Örökkévalóságba, ezen a szomorú napon ragadta el az élők sorából a gyógyíthatatlan betegség.

Október 6-át, nemzeti gyásznapi napunkat választották ki családtagjai és a szervezők, a Vántus István Társaság Közhasznú Egyesület és a Vántus István Katolikus Zeneművészeti Szakgimnázium, Gimnázium és Alapfokú Művészeti Iskola, hogy emlékhangversennyel adózzanak Előtte az utóbbi intézmény gyönyörű palotája Dohnányi-termében. A hangverseny előtt emléktáblája előtt gyülekeztünk, mely a szegedi Belváros egyik legszebb épülete, a Kiss Dávid-ház Klauzál téri homlokzatán van, azon az oldalon, ahol élete utolsó 13 évében lakott; családtagjain kívül a Szegedi Szimfonikus Zenekar és a Vántus-társaság helyezte el itt az emlékezés virágait.

A hangverseny sajátos módon a jelen sorok írója Mélyhegedű szólószonatinája Adagio elegico tételével kezdődött, hangvételével mintegy emlékezve az Aradi Vértanúkra és a 30 éve elhunyt művészre. Vadász Ilona nagyon szerette a mélyhegedű hangját, szívesen kamarázott együtt mélyhegedűművész barátaival; Kálmán Csaba, a Szegedi Szimfonikus Zenekar szólamvezető zenekari művésze pedig szép tónussal, teljes átéléssel szólaltatta meg a művet. Ezután Földi István fiatal gordonművész lépett a színpadra, aki Vadász Ilona legkiválóbb tanítványa, Ludányi Endre növendéke volt; Arutjunjan költői szépségű Impromptu-ját adta elő Martin Lucian Bogdan zongorakíséretével.

Ludányi Endre gordonművész, Vadász Ilona utóda

Barnácz Erzsébet, Vadász Ilona hegedűművész leánya Svájcban jött haza az emlékhangversenyre: ő Elgar Salut d' amour c. művét játszotta, szépséges hangon és stílusban; kíséretét Csikó-Szelezsán Beáta vállalta, aki több produkcióban is közreműködött, magas színvonalon. Hegedű–gordon–duó következett ezután, Glière Gavotte és Berceuse c. műveit Barnácz Erzsébet és Ludányi Endre szólaltatták meg, remek hangzást produkálva. Virtuóz darab előadására vállalkozott Csikós Árpád gordonművész, Rossini Une larme pour basse c. hangulatos művét felesége, az esten immár másodszor pódiumra lépő Csikós-Szelezsán Beáta zongorakíséretével adta elő.

Barnácz Erzsébet, Vadász Ilona hegedűművész lánya

Csikós Árpád Barnácz Erzsébettel Jean Marie L'éclair II. szonátája II. Sarabande tételét is eljátszotta (a mű jólsikerült átíratát Barnácz Erzsébet készítette el hegedű-gordonra).

Különlegességgel folytatódott az emlékest: Szászvárosi Sándor Marin Marais D-dúr viola da gamba-szvitje négy remekbe szabott tételét mutatta be a szegedi közönségnek; külön elismerés illeti Szabó Anikót, aki – korhűen – spinéten kísérte a művészt. (E ritka hangszert a Szegedi Szimfonikus Zenekar kölcsönözte az emlékhangverseny idejére.)

Az emlékhangverseny szereplői, balról jobbra:
Szászvárosi Sándor, Ludányi Endre, Velez Alexandra, Szabó Anikó, Csikós-Szelezsán Beáta,
Csikós Árpád

Ludányi Endre, az SZTE Bartók Béla Művészeti Kara gondoltanára, tehát a szegedi nagybőgősök mestere keze alatt Hans Fryba Szólószvitje Allemande-tétele varázslatosan zengett, majd csatlakozott hozzá kiváló gordonkaművész felesége, Velez Alekszandra, kivel Rossini D-dúr gordonka-gordon-duója III. tételét hatalmas lendülettel, elegánsan adták elő. Végül – a technika segítségével – maga az Úrnő zárta a hangversenyt: Koussevitzky fisz-moll gordonkaversenye I. tételének 1995. április 5-én – dr. Kiss Ernő születésnapjára hangversenyén – utolsó fellépésén készült felvételét vetítették le; mintegy szimbolizálva: Vadász Ilona néhány percig visszatért az Örökkévalóságból.

Kiss Ernő